

IANUARIE

Ziua de Anul Nou

Știți că, la început de an fiecare din noi își face o listă de „rezoluții” - lucruri care nu ne plac și pe care dorim să le îmbunătățim în anul ce tocmai a început?

Ei bine, problema e că nu mi-e deloc ușor să mă gândesc cum aș putea fi mai bun, pentru că eu sunt deja una dintre cele mai bune persoane pe care le cunosc.

Așa că rezoluția mea pentru anul acesta este să-i ajut pe ALȚII să fie mai buni. Dar îmi dau seama că unii nu prea apreciază faptul că încerci să-i ajuti.

Unul dintre lucrurile pe care le-am observat încă de la început a fost că celor din familia mea le este foarte greu să-și respecte **PROPRIILE** rezoluții.

Mami zicea că de azi o să meargă la sală, dar și-a petrecut toată după-amiaza uitându-se la televizor.

Și Tati spunea că va ține un regim alimentar foarte strict, dar după cină l-am prins în garaj îndopându-se cu negrese.

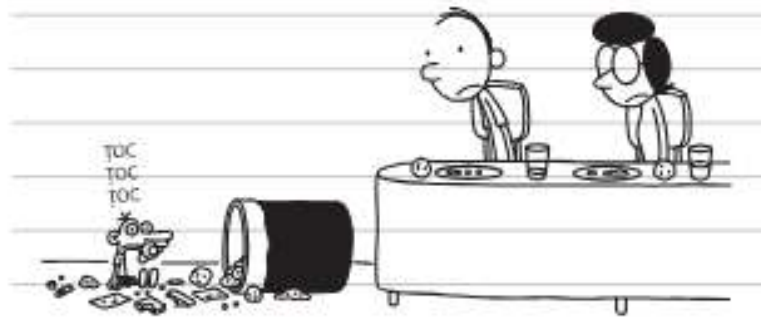

Nici măcar frățiorul meu Manny nu și-a respectat promisiunea.

Azi-dimineață ne-a zis tuturor că e „băiat mare” și că renunță de tot la suzetă. După care și-a aruncat suzeta preferată la gunoi.

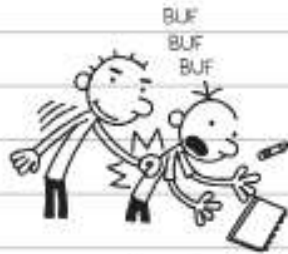
Ei bine, ACEASTĂ rezoluție de Anul Nou n-a rezistat nici măcar un MINUT.

Singurul din familie care nu s-a gândit la nicio rezoluție este fratele meu Rodrick și e mare păcat, pentru că lista lui ar trebui să fie kilometrică.

Așa că m-am hotărât să pun la cale un plan prin care să-l ajut pe Rodrick să devină un om mai bun. Mi-am intitulat programul „Trei greșeli și ai pierdut”. Ideea principală era ca, de fiecare dată când îl vedeam pe Rodrick c-o da în bară, să desenez un „X” într-un tabel.

Ei bine, Rodrick a reușit să facă toate cele trei greșeli înainte ca eu să hotărâsc ce înseamnă că „ai pierdut”.

În orice caz, încep să mă întreb dacă nu cumva ar trebui să renunț și eu la rezoluția mea. Pentru că înseamnă multă muncă și până acum nici n-am făcut mari progrese.

De altfel, după ce i-am reamintit mamei pentru a miliona oară să nu-și mai ronțăie atât de zgomotos chipsurile, a avut o replică foarte bună. Mi-a zis: „Nu toată lumea e perfectă ca TINE, Gregory.” Și, după câte am văzut până acum, înclin să cred că are dreptate.

Joi

Tati s-a hotărât să mai încerce o dată regimul de slăbit, ceea ce pentru mine este o veste foarte proastă. De trei zile nu mai mănâncă ciocolată și e SUPER arțagos.

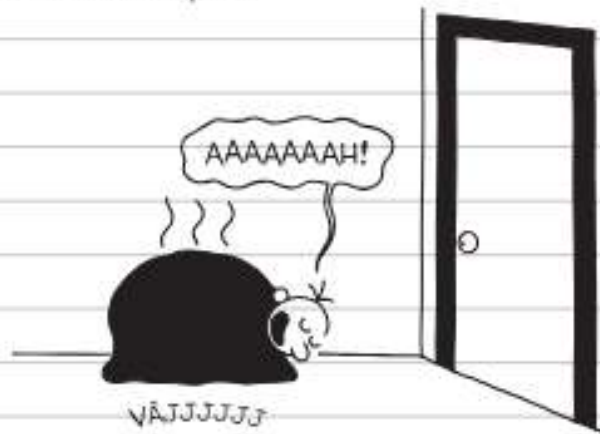
Ieri, după ce m-a trezit Tati și mi-a zis să mă pregătesc de școală, am adormit din greșeală la loc. Credeți-mă, e ultima oară când voi mai face ACEASTĂ greșeală.

Problema este că Tati mă trezește de fiecare dată înainte să iasă Mami de la duș, iar eu știu că mai am vreo zece minute de lenevit până când chiar trebuie să mă dau jos din pat.

Ieri am găsit un mijloc bunicele de a mai scoate niște timp în plus pentru somn fără să-l enervez pe Tati. După ce m-a trezit, m-am mutat cu tot cu pătură pe hol și am așteptat în fața băii să iasă Mami de la duș.

Apoi m-am întins chiar în dreptul gurii de ventilație. Și când sufla aer cald, era chiar mai plăcut decât în pat.

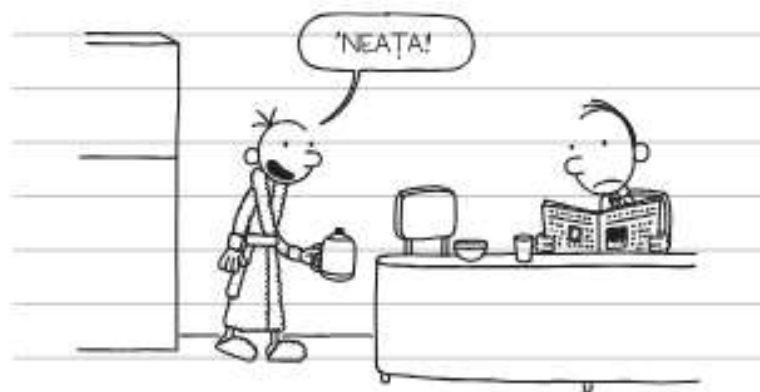
Problema era că aerul cald nu venea decât în reprize de cinci minute. Așa că atunci când se oprea, pur și simplu stăteam întins pe o chestie rece de metal.

Azi-dimineață, când o așteptam pe Mami să-și termine dușul, mi-am amintit că de Crăciun primise de la cineva un halat de baie. Așa că m-am dus să-l iau din dulap.

Vreau să vă spun că aceasta a fost una dintre cele mai inspirate mișcări pe care le-am făcut vreodată. Îmbrăcat în chestia aia mă simțeam de parcă aș fi fost înfășurat într-un prosop uriaș, pufos, proaspăt scos de la uscător.

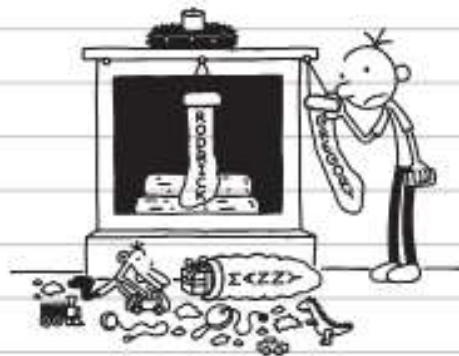
De fapt, mi-a plăcut atât de mult, încât l-am purtat și DUPĂ duș. Cred că Tati a fost foarte invidios că nu i-a venit lui primul ideea cu halatul, pentru că atunci când am ajuns în bucătărie la masă părea super țâfnos.

Ascultați la mine, femeile știu ele ce știu cu halatele de baie. Acum încep să mă-ntreb ce ALTE lucruri îmi scapă.

Aș vrea să fi cerut și eu de Crăciun un halat de baie, pentru că Mami sigur și-l va vrea înapoi.

Și anul ăsta am dat-o în bară cu cadourile de Crăciuni: nu a fost ziua mea norocoasă și mi-am dat seama de asta încă de dimineată, când am văzut că singurele daruri din ciorăpelul cu numele meu erau un deodorant și un ghid de conversație.

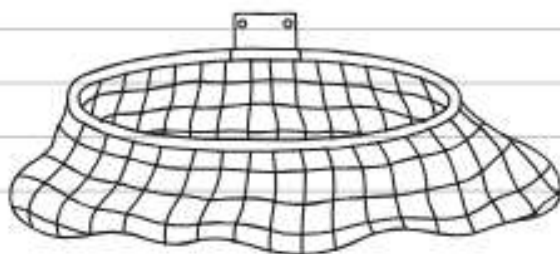
Cred că, după ce ai ajuns la generală, adulții au impresia că ești prea mare pentru jucării și cam pentru orice poate fi distractiv.

Dar tot se așteaptă să te bucuri când îți deschizi cadourile alea jalnice pe care ți le iau.

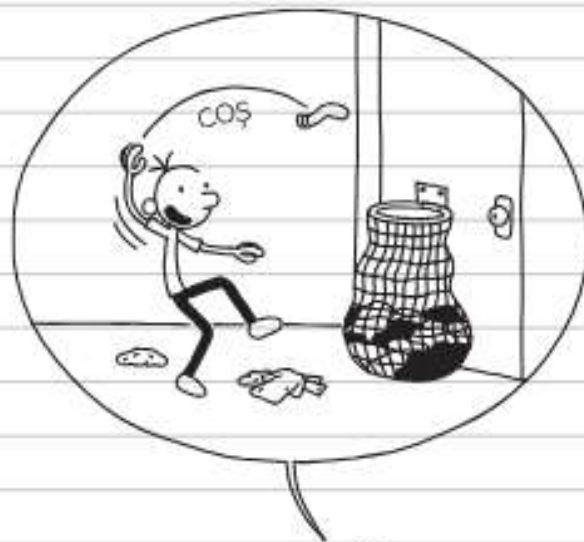

Cele mai multe dintre cadourile pe care le-am primit anul acesta au fost cărți sau haine. Cadoul cel mai apropiat de o jucărie pe care l-am primit a fost de la unchiul Charlie.

Când am despachetat cadoul de la unchiul Charlie, nici măcar nu mi-am dat seama ce reprezenta. Era un inel mare de plastic, cu o plasă atașată de el.

Unchiul Charlie mi-a explicat că era un „Coș de haine murdare” pentru dormitorul meu. Mi-a zis că ar trebui să-mi agăț coșul de ușa dulapului și să mă distrez atunci când îmi sortez hainele murdare.

La început, am crezut că-i o glumă, dar mi-am dat seama imediat că unchiul Charlie vorbea cât se poate de serios. Așa că a trebuit să-i explic că eu nu mă ocup **PERSONAL** de treaba cu spălatul hainelor.

L-am lămurit că eu pur și simplu îmi arunc hainele murdare pe jos, iar Mami le culege și le duce la spălătoria de la parter.

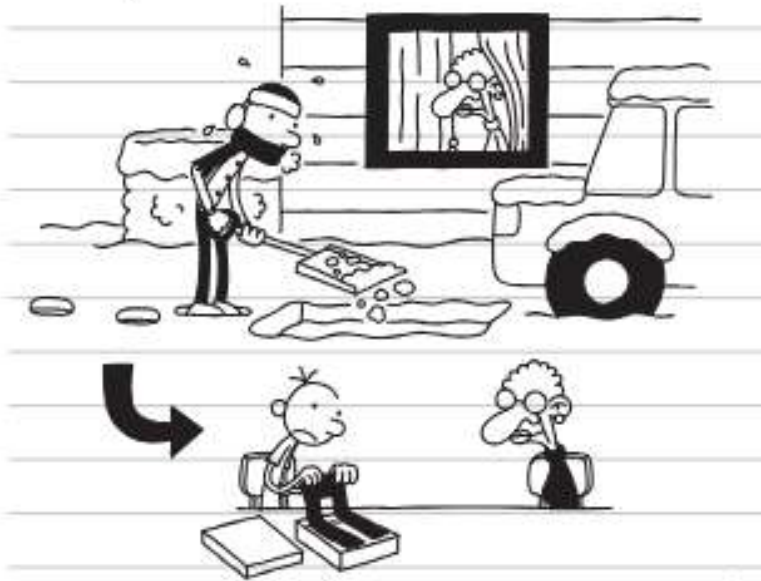
Câteva zile mai târziu, le primesc pe toate înapoi, curate și călcate.

I-am spus unchiului Charlie că ar trebui să returneze coșul de rufe și să-mi dea mie banii, cu care să-mi cumpăr ceva cu adevărat FOLOSITOR.

Atunci a intervenit Mami. Și i-a spus unchiului Charlie că, după părerea ei, coșul de rufe era o idee EXCELENTĂ.

Și-a mai adăugat că, de acum încolo, mă voi ocupa SINGUR de rufele murdare. Așa că, până la urmă, unchiul Charlie mi-a făcut cadou de Crăciun o corvoadă.

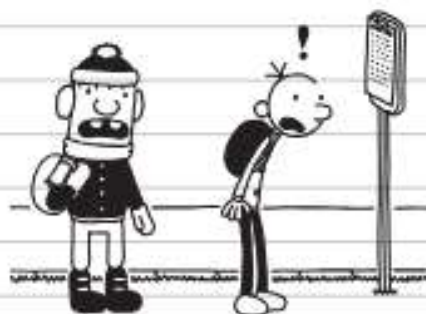
E foarte nașpa că anul ăsta am primit asemenea cadouri. În ultimele luni, am făcut tot posibilul să le fiu tuturor pe plac și credeam că de Crăciun voi fi recompensat.

Acum că sunt responsabil de spălatul rufelor, MĂ BUCUR că dețin foarte multe haine. De fapt, s-ar putea ca până la sfârșitul anului să tot am haine curate de purtat.

Luni

Azi, când am ajuns cu Rowley în stația de autobuz, am avut o surpriză neplăcută. Pe indicatorul din stație era lipită o hârtie pe care scria că traseul autobuzului este „deviat”. Iar asta înseamna că trebuia să mergem la școală PE JOS.

Mi-ar plăcea să am o discuție cu geniul care a venit cu ACEASTĂ idee, pentru că strada noastră este la aproape un kilometru de școală.

Rowley și cu mine am fost nevoiți să alergăm ca să ajungem la timp la ore. Și partea SUPER nașpa a fost că autobuzul cu care mergeam de obicei a trecut chiar pe lângă noi, plin de copii de pe Whirley Street, tocmai din cartierul vecin.

Când ne-au depășit, copiii de pe Whirley Street s-au strâmbat la noi, ceea ce a fost foarte enervant pentru că NOI făceam de obicei asta când treceam pe lângă EI.

Să vă spun eu un motiv pentru care cred că e o idee proastă să-i pui pe copii să meargă pe jos la școală. În ultima vreme, profesorii ne dau atâtea teme de făcut, astfel încât, cu toate cărțile și lucrările pe care trebuie să le luăm acasă, ghiozdanul nostru ajunge să cântărească vreo cincizeci de kilograme.

Și dacă vreți să vedeți ce efect are acest lucru în timp asupra copiilor, nu trebuie decât să aruncați o privire la Rodrick și la prietenii lui.

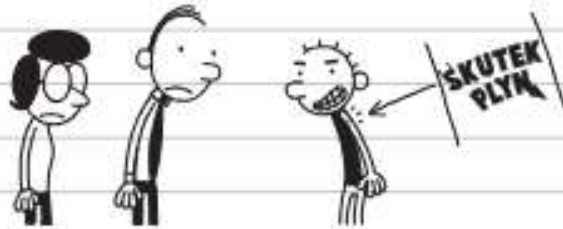
Apropo de adolescenți, Tati a obținut astăzi o mare victorie. Cel mai nesuferit adolescent din cartierul nostru este un puști pe nume Lenwood Heath, iar el și Tati sunt dușmani de moarte. Cred că Tati a chemat poliția pentru Lenwood Heath de vreo cincizeci de ori.

Cred că și părinții lui Lenwood s-au săturat de comportamentul lui, pentru că l-au trimis la academia militară.

Poate ați fi tentați să credeți că mutarea asta l-ar face fericit pe Tati, dar eu cred că va fi multumit decât atunci când toți adolescenții de pe această planetă nu vor fi trimiși la școala de corecție, la Alcatraz sau într-un loc asemănător. Inclusiv Rodrick.

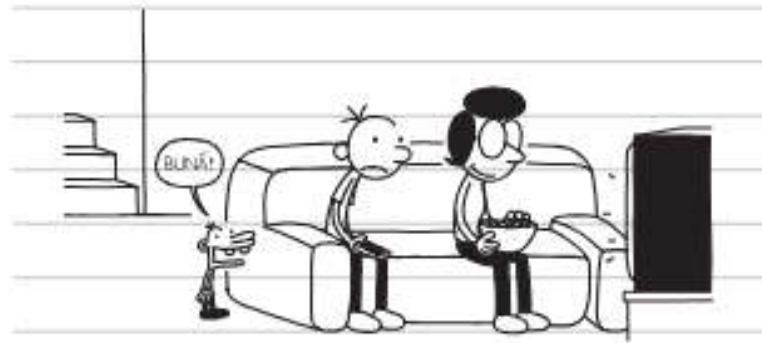
Ieri, Mami și Tati i-au dat bani lui Rodrick să-și cumpere cărți, ca să poată învăța pentru examenul de admitere la facultate, dar Rodrick și-a dat toți banii pe un tatuaj.

Mai am puțin până ajung și eu adolescent. Dar în clipa în care voi deveni unul, vă garantez că Tati mă va trimite la plimbare cu prima ocazie.

Luni

În ultima săptămână, Manny s-a sculat în fiecare noapte din pat și a venit jos.

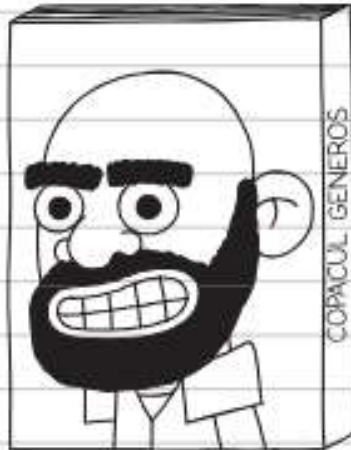
În loc să-l trimită imediat înapoi la culcare, Mami l-a lăsat pe Manny să stea cu noi și să se uite la televizor.

Nu e corect, căci, atunci când Manny stă cu noi, eu nu mai am voie să mă uit la emisiunile mele preferate.

Tot ce pot să spun este că, atunci când eram eu mic, nu exista obiceiul ăsta cu plecatul din pat. Am făcut-o o dată sau de două ori, dar Tati a avut grijă să nu se mai repete.

În fiecare seară, Tati obișnuia să-mi citească o carte, *Copacul generos*. Era o carte foarte bună, dar pe ultima copertă avea o poză a autorului, un tip pe nume Shel Silverstein.

Dar Shel Silverstein arată mai degrabă a spărgător sau a pirat decât a autor de cărți pentru copii.

Cred că Tati și-a dat seama cât de mult mă îngrozea poza aia, pentru că într-o noapte, când m-am dat jos din pat, mi-a zis:

Și asta chiar a funcționat. De atunci, nu m-am mai dat NICIODATĂ jos din pat, nici măcar dacă aveam nevoie la toaletă.

Cred că lui Manny Mami și Tati nu-i citesc cărțile lui Shel Silverstein, ceea ce probabil explică de ce tot iese el din pat după ce este dus la culcare.

Am auzit unele dintre poveștile pe care Mami și Tati i le citesc lui Manny și, sincer să fiu, cred că celor care scriu aceste cărți le lipsește o doagă.

În primul rând, abia dacă au câteva cuvinte și sunt sigur că nu-ți ia decât vreo cinci secunde să scrii una.

I-am spus lui Mami ce părere am despre cărțile lui Manny, iar ea mi-a zis că, dacă tot cred că e așa de ușor, atunci ar trebui să-m încerc să scriu eu una.

Și chiar asta am și făcut. Și credeți-mă, nu mi-a fost deloc greu. Nu trebuie decât să inventezi un personaj cu nume trăsnet, și apoi să faci astfel încât, la finalul poveștii, personajul să-și învețe lecția.

Acum tot ce-mi rămâne de făcut este să trimit cartea unei edituri și să aștept să curgă banii.

Descoperirea lui Oiță-cel-istet!

de Greg Heffley

A fost odată
ca niciodată
un domn pe nume
Oiță-cel-istet,
căruia îi veneau
tot felul
de idei trăsnete.

UNUL DINTRE
PUȚINELE LUCRURI
PE CARE LE ȘTIU
ESTE ACESTA:
URȘII POLARI
SUNT NIȘTE
ANIMALE INUTILE.

Într-o bună zi,
Oiță-cel-istet
a pornit la drum
cu mașina.

AM
PLECAAT....

Dar apoi...

UPS...

